

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 59649/09

Γεώργιος ΘΑΝΟΣ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 8 Σεπτεμβρίου 2015 σε τμήμα αποτελούμενο από:

András Sajó, *πρόεδρος*

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λίνος-Αλέξανδρος Σιτσιλιάνος, *δικαστές*,

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 21 Οκτωβρίου 2009,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που υποβλήθηκαν ως απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Ο προσφεύγων, κ. Γεώργιος Θάνος, είναι ένας έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1946, ο οποίος κατοικεί στην Θεσσαλονίκη. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Τ. Ξυνό, δικηγόρο του Συλλόγου της Θεσσαλονίκης.

2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εντεταλμένους του αντιπροσώπου της, κ. Κ. Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του

Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κ. Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

4. Με την απόφαση 117/Σ.17/2000, το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, κατά την αξιολόγηση των συνταγματαρχών για το έτος 2000-2001, αποφάσισε να συμπεριλάβει τον προσφεύγοντα στους πίνακες των αξιωματικών οι οποίοι «τερμάτισαν ευδοκίμως την σταδιοδρομία τους», με τον βαθμό του ταξιάρχου. Ο προσφεύγων προσέφυγε κατά της πιο πάνω απόφασης ενώπιον του συμβουλίου αρχηγών του γενικού επιτελείου στρατού. Η [ενδικοφανής] προσφυγή του απορρίφθηκε με την απόφαση με αριθμό 1/Σ.10/2001 του συμβουλίου των αρχηγών.

5. Στις 29 Ιουνίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση ακύρωσης της απόφασης με αριθμό 1/Σ.10/2001 ενώπιον του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης.

6. Στις 26 Φεβρουαρίου 2003, το διοικητικό εφετείο Θεσσαλονίκης ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση για τον λόγο ότι αυτή στηρίχθηκε αποκλειστικά στον βαθμό αξιολόγησης του προσφεύγοντος, ήτοι «καλώς – 80-89%». Εν τούτοις, σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, ένας τέτοιος βαθμός δεν απέκλειε αφ'εαυτού την δυνατότητα παραμονής του προσφεύγοντος. Το διοικητικό εφετείο παρέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση για νέα κρίση (απόφαση αριθ. 365/2003).

7. Στις 18 Ιουνίου 2003, το συμβούλιο αρχηγών εξέδωσε μία νέα απόφαση αποστρατείας του προσφεύγοντος, την φορά αυτή στην βάση των φύλλων αξιολόγησης του 1990 και του 1991. Σημείωσε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε αποτελέσει το αντικείμενο πειθαρχικών ποινών και ότι είχε απουσιάσει από την υπηρεσία για μακρές περιόδους για λόγους υγείας (απόφαση αριθ. 8/Σ.12/2003).

8. Στις 21 Νοεμβρίου 2003, ο προσφεύγων προσέφυγε και πάλι στα διοικητικά δικαστήρια με αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. 8/Σ.12/2003.

9. Στις 30 Ιουνίου 2006, μετά από μία αυτεπάγγελτη αναβολή, το διοικητικό εφετείο Θεσσαλονίκης έκρινε ότι η προσβληθείσα απόφαση είχε στηριχθεί σε φύλλα αξιολόγησης παλαιά και ότι η αναφορά στις πειθαρχικές ποινές που είχαν επιβληθεί στον προσφεύγοντα ήταν αόριστη. Το εφετείο ανέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση για νέα κρίση (απόφαση αριθ. 1755/2006).

10. Στις 14 Ιουνίου 2007, το συμβούλιο αρχηγών αποφάσισε για τρίτη φορά να μην διατηρήσει τον προσφεύγοντα στην υπηρεσία (απόφαση αριθ. 9/Σ.15/2007).

11. Στις 26 Σεπτεμβρίου 2007, ο προσφεύγων άσκησε νέα προσφυγή κατά της πιο πάνω απόφασης.

12. Στις 27 Ιανουαρίου 2009 το διοικητικό εφετείο Θεσσαλονίκης έκρινε ότι η προσβληθείσα απόφαση, είχε παραθέσει, κατά τρόπο επαναληπτικό και χωρίς να προσθέσει νέα στοιχεία, ένα μέρος της σκεπτικού της αρχικής απόφασης αριθ. 1/Σ.10/2001, η οποία είχε ήδη ακυρωθεί με την απόφαση αριθ. 365/2003. Το διοικητικό εφετείο δέχθηκε ότι, στο μέτρο που η διοίκηση παρέλειψε να παρέξει νόμιμη αιτιολογία για τις αποφάσεις της, ήταν πλέον υποχρεωμένη να προβεί στην διατήρηση του προσφεύγοντος εν ενεργεία για το έτος 2000-2001 (απόφαση αριθ. 118/2009).

13. Στις 23 Ιουνίου 2009, το συμβούλιο αρχηγών αποφάσισε να διατηρήσει τον προσφεύγοντα στον ίδιο βαθμό για το έτος 2000-2001 και κάλεσε τον αρχηγό του γενικού επιτελείου άμυνας να προβεί στις αναγκαίες πράξεις. Ο τελευταίος συγκάλεσε το ανώτατο στρατιωτικό συμβούλιο, το οποίο, ενόψει των φύλλων αξιολόγησης του προσφεύγοντος για το χρονικό διάστημα 1990 έως 2000, διέταξε εκ νέου την αποστρατεία του (απόφαση αριθ. 203/Σ.18/2009). Ο προσφεύγων προσέφυγε κατά της προαναφερθείσας απόφασης αυτής ενώπιον του συμβουλίου αρχηγών του γενικού επιτελείου. Το εν λόγω συμβούλιο απέρριψε την προσφυγή του τον Φεβρουάριο 2010 (απόφαση αριθ. 10/Σ.3/25.2.2010).

14. Στις 21 Απριλίου 2010, ο προσφεύγων κατέθεσε για τέταρτη φορά στο διοικητικό εφετείο Θεσσαλονίκης αίτηση ακύρωσης κατά της πιο πάνω απόφασης.

15. Στις 28 Ιανουαρίου 2011, το διοικητικό εφετείο Θεσσαλονίκης ακύρωσε την απόφαση του συμβουλίου αρχηγών του γενικού επιτελείου. Ειδικότερα, έκρινε ότι η αιτιολογία που προβλήθηκε από το συμβούλιο αρχηγών του γενικού επιτελείου ήταν πλημμελής στο μέτρο που το όργανο αυτό είχε αναφέρει ειδικότερα ότι, εξαιτίας της αποστρατείας του προσφεύγοντος, οι υπηρεσίες που αυτός προσέφερε στον στρατό ήταν ανεπαρκείς. Το πιο πάνω δικαστήριο διαπίστωσε προς τούτο ότι το γεγονός της αποστρατείας δεν μπορούσε να καταλογιστεί στον προσφεύγοντα, εφόσον αυτό ακριβώς ήταν το αντικείμενο της εν λόγω δίκης. Παρέπεμψε και αυτή την υπόθεση στην διοίκηση για νέα κρίση «επαρκώς αιτιολογημένη ως προς την δυνατότητα της διατήρησης ή μη του προσφεύγοντος στον ίδιο βαθμό» (απόφαση αριθ. 173/2011). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στο γενικό επιτελείο στρατού στις

8 Φεβρουαρίου 2011. Η ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης στον προσφεύγοντα δεν προκύπτει από την δικογραφία.

16. Στις 13 Μαΐου 2011, το συμβούλιο αρχηγών του γενικού επιτελείου προέβη, αφού έλαβε γνώση της απόφασης αριθ. 173/2011 του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης, σε νέα αξιολόγηση του προσφεύγοντος σε ό,τι αφορούσε το έτος 2000-2001. Αποφάσισε να τον προαγάγει στον βαθμό του ταξιάρχου και να τον διαγράψει από τον κατάλογο των «αξιωματικών που τερμάτισαν ευδοκίμως την σταδιοδρομία τους. Το συμβούλιο κάλεσε τον αρχηγό του γενικού επιτελείου να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες (απόφαση αριθ. 20/2011).

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

17. Σύμφωνα με το άρθρο 95 § 5 του ελληνικού Συντάγματος, όπως τροποποιήθηκε τον Απρίλιο του 2001, «η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις».

18. Στις 14 Νοεμβρίου 2002, τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 3068/2002 *Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις* (ΦΕΚ 274/2002). Ο νόμος αυτός προβλέπει μεταξύ άλλων ότι η διοίκηση έχει την υποχρέωση να συμμορφώνεται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση των αποφάσεων αυτών (άρθρο 1). Ο νόμος προβλέπει την σύσταση τριμελών συμβουλίων στα ελληνικά ανώτατα δικαστήρια (Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, Άρειος Πάγος, Συμβούλιο της Επικρατείας και Ελεγκτικό Συνέδριο), τα οποία έχουν την ευθύνη να ελέγχουν την ορθή εκτέλεση των αποφάσεων των αντιστοίχων δικαστηρίων τους από την διοίκηση εντός προθεσμίας που δεν μπορεί να υπερβεί τους τρεις μήνες (κατ'εξάιρεση, η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί μία μόνον φορά. Τα συμβούλια μπορούν ειδικότερα να ορίσουν έναν δικαστή για να συνδράμει την διοίκηση προτείνοντας μεταξύ άλλων στην τελευταία τα κατάλληλα μέτρα για την συμμόρφωση προς μία απόφαση. Εφόσον η διοίκηση δεν εκτελέσει μία απόφαση εντός της τεθείσας από το συμβούλιο προθεσμίας, της επιβάλλονται ποινές οι οποίες μπορούν να επαναληφθούν ενόσω αυτή δεν συμμορφώνεται (άρθρο 3). Πειθαρχικά μέτρα μπορούν επίσης να ληφθούν κατά των υπαλλήλων της διοίκησης οι οποίοι ευθύνονται για την παράλειψη της εκτέλεσης (άρθρο 5). Οι διατάξεις του νόμου 3068/2002 εφαρμόζονται στις αποφάσεις που εκδόθηκαν μετά την θέση του σε ισχύ (άρθρο 6).

19. Το άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα έχει ως εξής:

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το Δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών»

20. Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα καθιερώνει την έννοια της ειδικής ζημιολόγησης πράξης δημοσίου δικαίου, θεσπίζοντας μία εξωσυμβατική μνήμη του Δημοσίου. Η ευθύνη αυτή προκύπτει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις. Οι πράξεις που αφορά η διάταξη μπορούν να είναι όχι μόνον νομικές πράξεις, αλλά και υλικές πράξεις της διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων κατ'αρχήν και των μη εκτελεστών πράξεων. Το παραδεκτό της αποζημιωτικής αγωγής υπόκειται σε μία προϋπόθεση: την παράνομη φύση της πράξης ή της παράλειψης. Σύμφωνα με την νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων, η υπέρβαση των ορίων της διακριτικής ευχέρειας της διοίκησης ή η παραγνώριση των γενικών αρχών της χρηστής διοίκησης είναι ικανές να ενεργοποιήσουν την εξωσυμβατική ευθύνη της. Η εξωσυμβατική ευθύνη της διοίκησης ενεργοποιείται επίσης σε περίπτωση κατά την οποία ένα βάρος νομίμως εγγεγραμμένο επί μιας ιδιοκτησίας συνιστά ουσιώδη δέσμευσή της.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης που είχαν ακυρώσει τις διοικητικές πράξεις βάσει των οποίων αυτός είχε αποστρατευθεί.

2. Επικαλούμενος την ίδια διάταξη, ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

3. Επικαλούμενος τέλος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, παραπονείται διότι η άρνηση της διοίκησης να εκδώσει μία ευνοϊκή απόφαση του στέρησε την προαγωγή και, συνεπώς, τα δικαιώματά του για υψηλότερη σύνταξη.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Α. Επί της μη εκτέλεσης των εν λόγω δικαστικών αποφάσεων

21. Ο προσφεύγων παραπονείται για την μη εκτέλεση των αποφάσεων των διοικητικών δικαστηρίων που διαπίστωσαν την ελλιπή αιτιολογία των διοικητικών πράξεων δυνάμει των οποίων αυτός δεν προήχθη στον βαθμό του ταξιάρχου. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, διάταξη της οποίας το εφαρμοστέο απόσπασμα ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

22. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν εξήντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα, διότι δεν προσέφυγε στο τριμελές συμβούλιο που προβλέπεται από τον νόμο 3068/2002. Προσθέτει επίσης ότι, για οποιαδήποτε υλική ζημία ή ηθική βλάβη την οποία υπέστη εξαιτίας της επικαλούμενης μη εκτέλεσης των εν λόγω δικαστικών αποφάσεων, αυτός θα μπορούσε να προσφύγει στα διοικητικά δικαστήρια με μία αγωγή αποζημίωσης δυνάμει του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Επίσης, επί της ουσίας, η Κυβέρνηση αναφέρει ότι η διοίκηση εξέδωσε, σε σύντομα χρονικά διαστήματα, αποφάσεις επαρκώς αιτιολογημένες σχετικά με την προοπτική προαγωγής του προσφεύγοντος.

23. Ο προσφεύγων απαντά ότι, εξαιτίας της παρελκυστικής συμπεριφοράς της διοίκησης, αναγκάστηκε να προσφύγει πολλές φορές στα διοικητικά δικαστήρια και να υποστεί την υλική ζημία και την ηθική βλάβη μιας αντιδικίας η οποία διήρκεσε ένα διάστημα δέκα ετών περίπου.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο κανόνας της εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων που προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης ορίζει ότι, πριν να προσφύγει ενώπιον ενός διεθνούς δικαστηρίου, ο προσφεύγων πρέπει να έχει δώσει στο υπεύθυνο Κράτος την δυνατότητα να θεραπεύσει τις επικαλούμενες παραβιάσεις με εθνικά μέσα, χρησιμοποιώντας τους δικαστικούς πόρους που προσφέρονται από την εθνική νομοθεσία, υπό την προϋπόθεση ότι αυτοί αποδεικνύονται αποτελεσματικοί και επαρκείς (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Fressoz et Roire κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 29283/95, § 37, CEDH 1999-I). Πράγματι, το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης επιβάλλει την εξάντληση μόνον ενδίκων μέσων που είναι ταυτόχρονα σχετικά με τις επίδικες παραβιάσεις, διαθέσιμα και επαρκή. Αυτά τα ένδικα μέσα πρέπει να υφίστανται σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας όχι μόνον θεωρητικά αλλά και στην πράξη, διαφορετικά στερούνται της επιθυμητής

αποτελεσματικότητας και προσβασιμότητας. Το εναγόμενο Κράτος έχει την ευθύνη να αποδείξει ότι οι απαιτήσεις αυτές πληρούνται (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Rahimi κατά Ελλάδας*, αριθ. 8687/08, § 74, 5 Απριλίου 2011). Τέλος, εκείνος που έχει ασκήσει ένα ένδικο μέσο που από την φύση του θεραπεύει άμεσα –και όχι με έμμεσο τρόπο– την επίδικη κατάσταση δεν υποχρεούται να εξαντλήσει και άλλα τα οποία τυχόν προσφέρονται αλλά είναι αμφίβολης αποτελεσματικότητας (*Μανουσάκης και λοιποί κατά Ελλάδας*, 28 Σεπτεμβρίου 1996, § 33, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-IV – *Anakomba Yula κατά Βελγίου*, αριθ. 45413/07, § 22, 10 Μαρτίου 2009).

25. Επίσης, μία ευνοϊκή για τον προσφεύγοντα απόφαση ή μέτρο δεν αρκεί κατ'αρχήν για να του στερήσει την ιδιότητα του «θύματος» για τους σκοπούς του άρθρου 34 της Σύμβασης, εκτός αν οι εθνικές αρχές αναγνωρίζουν, ρητώς ή επί της ουσίας, και στην συνέχεια επανορθώνουν την παραβίαση της Σύμβασης (βλέπε, για παράδειγμα, *Dalban κατά Ρουμανίας* [GC], αριθ. 28114/95, § 44, CEDH 1999-VI, και *Gäfgen κατά Γερμανίας* [GC], αριθ. 22978/05, § 115, CEDH 2010). Σε ό,τι αφορά την «ικανή» και «επαρκή» επανόρθωση για την θεραπεία σε εθνικό επίπεδο της παραβίασης ενός δικαιώματος που εγγυάται η Σύμβαση, το Δικαστήριο κρίνει συνήθως ότι αυτή εξαρτάται από το σύνολο των συνθηκών της υπόθεσης, λαμβανομένης ιδιαιτέρως υπόψη της φύσης της κρινόμενης παραβίασης της Σύμβασης (βλέπε, για παράδειγμα, την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Gäfgen*, § 116).

26. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει κατ'αρχήν ότι, δυνάμει της από 13 Μαΐου 2011 απόφασής του με αριθμό 20/2011, το συμβούλιο των αρχηγών του γενικού επιτελείου προήγαγε τον προσφεύγοντα στον βαθμό του ταξιάρχου και επίσης τον διέγραψε από τον κατάλογο των «ευδοκίμως τερματισάντων την σταδιοδρομία τους αξιωματικών». Σημειώνει ότι, μέσω των διαδοχικών προσφυγών του ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, ο προσφεύγων παραπονούνταν για την έλλειψη αιτιολογίας των εν λόγω διοικητικών πράξεων και επεδίωκε μία επανεξέταση της περίπτωσης του από το αρμόδιο διοικητικό όργανο. Προσέβλεπε επομένως, τελικώς, στην προαγωγή του στον επιθυμητό βαθμό. Από αυτό προκύπτει συνεπώς ότι η προαγωγή του προσφεύγοντος στον βαθμό του ταξιάρχου δυνάμει της απόφασης με αριθμό 20/2011 έλυσε οριστικά υπέρ του την ουσία του ζητήματος το οποίο αποτελούσε το αντικείμενο των αποφάσεων με αριθμούς 365/2003, 1755/2006, 118/2009 και 173/2011. Κατά συνέπεια, η απόφαση αριθ. 20/2011 του συμβουλίου αρχηγών του γενικού επιτελείου συνιστά μία επαρκή επανόρθωση των αρνητικών

επιπτώσεων που προκλήθηκαν στην επαγγελματική εξέλιξη του προσφεύγοντος εξαιτίας της επίδικης κατάστασης.

27. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, μέσω της αποζημιωτικής αγωγής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων δυνάμει του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, ο προσφεύγων μπορούσε να διεκδικήσει την αποζημίωσή του για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που τυχόν υπέστη εξαιτίας της εν λόγω κατάστασης, συμπεριλαμβανομένης και της δυνητικής προσβολής της προσωπικής και επαγγελματικής κατάστασής του (βλέπε *Γαλανόπουλος κατά Ελλάδας*, αριθ. 11949/09, §§ 46-47, 19 Δεκεμβρίου 2013). Όμως, όπως προκύπτει από την δικογραφία, ο προσφεύγων δεν άσκησε τέτοιο ένδικο μέσο και, με τον τρόπο αυτό, δεν προσέφερε στα εθνικά δικαστήρια την ευκαιρία να θεραπεύσουν την ζημία που τυχόν υπέστη εξαιτίας της κατάστασης για την οποία αυτός παραπονείται εν προκειμένω. Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Β. Επί των υπολοίπων επικαλουμένων παραβιάσεων

28. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας, η οποία, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, άρχισε στις 29 Ιουνίου 2001, με την αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. 1/Σ.10/2001, και περατώθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2011 με την απόφαση αριθ. 173/2011 του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης. Επίσης, παραπονείται για την απώλεια πιθανοτήτων για μία μεγαλύτερη σύνταξη εξαιτίας της άρνησης της διοίκησης να τον προαγάγει στον βαθμό του ταξιάρχου.

1. Επί της διάρκειας της διαδικασίας

29. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η περίοδος για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ένα σύνολο. Προσθέτει ότι σε κάθε περίπτωση αυτή δεν ήταν υπερβολική.

30. Το Δικαστήριο σημειώνει εξ αρχής ότι ο προσφεύγων προσέφυγε πολλές φορές ενώπιον του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης με αιτήσεις ακυρώσεως κατά αποφάσεων με τις οποίες οι ιεραρχικώς ανώτεροί του δεν τον διατήρησαν πλέον στην υπηρεσία. Αν και όλες οι προσφυγές εμπίπτουν στο ίδιο ιστορικό πλαίσιο, ήτοι στην άρνηση της διοίκησης να τον προαγάγει στον βαθμό του ταξιάρχου με αποφάσεις οι

οποίες κρίθηκαν επανειλημμένως ως πλημμελώς αιτιολογημένες από το διοικητικό εφετείο, εκάστη εξ αυτών αφορούσε μία διακεκριμένη διοικητική πράξη και έδωσε αφορμή για μία διακεκριμένη απόφαση. Συνεπώς, η ένδικη διαδικασία δεν μπορεί να εξεταστεί ως ένα σύνολο, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων.

31. Σε ό,τι αφορά τις αποφάσεις με αριθμούς 365/2003, 1755/2006 και 118/2009 του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτές εκδόθηκαν περισσότερο από έξι μήνες πριν τις 21 Οκτωβρίου 2009, ήτοι την ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Έπεται ότι η παρούσα αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως εκπρόθεσμη, δυνάμει του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης, σε ό,τι αφορά τις σχετικές με τις τρεις προαναφερόμενες αποφάσεις διαδικασίες.

32. Σε ό,τι αφορά την τελευταία διαδικασία, αυτή άρχισε στις 21 Απριλίου 2010, όταν ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιον του διοικητικού εφετείου Θεσσαλονίκης, και περατώθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2011 με την απόφαση με αριθμό 173/2011 του δικαστηρίου αυτού. Κατά συνέπεια αυτή διήρκεσε εννέα μήνες περίπου για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

33. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας πρέπει να εκτιμάται ιδίως υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης και της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, καθώς και του διακυβέυματος της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010). Εν προκειμένω, όπως έχει ήδη σημειωθεί, το χρονικό διάστημα που πρέπει να ληφθεί υπόψη καταλαμβάνει εννέα μήνες περίπου και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως υπερβολικό για έναν βαθμό δικαιοδοσίας (βλέπε, προς τούτο, *Κάντας κατά Ελλάδα* [επιτροπή], αριθ. 47943/10, §§ 21-22, 26 Νοεμβρίου 2013). Κατά συνέπεια, αυτό το τμήμα της παρούσας αιτίασης είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

2. Επί του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας

34. Ακόμη και αν ο προσφεύγων είχε εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα, με την παράλειψη της άσκησης της αγωγής η οποία προβλέπεται από το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του και την σχετική νομολογία του, δεν διέκρινε κάποια ένδειξη παραβίασης του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας.

Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως την 1^η Οκτωβρίου 2015.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

András Sajó

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 26 Οκτωβρίου 2015

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος